

moistma ja se járrele teggema, kui nemad loewad:

1. Willets witsul peksetakse, ðnnis suul öppetakse.
 2. Wiis ammetit, fues nálg.
 3. Wihha wóttab wilja maast, kadedus fallad merrest.
 4. Wanna te, wanna sôbber.
 5. Wanna mees, warfa mótte.
 6. Wanna witsa sel aial, kui wits nödder.
 7. Wallel on lúhhikessed jallad.
 8. Ilus luud pühhib hâsti.
 9. Te tðdd tð aial, aia jutto jutto aial.
 10. Rahho kossutab, tulli fautab.
-

Rebbane ja kuf.

Pitsabba tulli metsast fallaja perre oue pole, kuf lendas omma kannaselt:

siga purida otsa, watas üllewelt terra-waste mahha.

Rebbane útles: „Oh teie rummala-kessed, wist teie minno eest läksite pakko! Eks teie ei tea, et meie aus lomade üllemwallitseja, loukoer, on ue kâsso wâljaannud, et sest aiaast ei pea ennam ühtegi rido ollema lomade wahhel, waid et keik peawad sôbralikkult teine teisega ellama. Sepârrast ei wôtta minna nûnd ka ennam ellades ei kannalihha, egga mingisuggust mu lomade lihha omma suhho pisti, sest aiaast sadik kui se uus kâst sai wâljalainud keige mailma kâtte.“

Kuf wennitas faela, náaggi foera tullewa, laulis kord õige waljuste.

Rebbane küssis: „Mis asja sa wataad seal?“ Kuf vastas: „Minna watani sedda asja, et meie Karjakrants